

Ellinor Bergenkull, Alex barnbarn.

Jag har haft förmånen att spendera mycket tid på Småkulla gård.

Jag kommer ihåg när Hilding bodde på gården. Men mina starka minnen är när min bästa kompis Angelica flyttar in på Småkulla gård med sin familj Paul, Birgit, Karin och Lena 1977. Vi har haft kotor i dom stora lönnarna som är runt gården. Hästar i stallet och hemliga klubbar i sadelkammaren. Vi sprang på loftet på ladugården och lekte. Jag minns hur vackert jag tyckte att Småkulla var redan som barn. Paul gick alltid i trädgården och fixade och jag minns även hur mamma och pappa planterade blommor längs med gångarna inför sommaren. Småkullas trädgård var som den vackraste park. Nu i vuxen ålder förstår jag vilket jättejobb som måste lagts ner för att ha det så fint. Jag minns hur vi på våra söndagsskolans avslutningar tågade från Missionskyrkan upp till Småkulla där Birgit hade ordnat med fika och lekar i trädgården. Jag har många härliga minnen från Småkulla som barn. Om jag skulle blunda och tänka på Småkulla så är det första som kommer upp - En brunbränd, alltid leende Paul som fixar i trädgården. Vi hade en mjölkkärra som vi flitigt använde att köra grejer på, om vi inte hade det så körde vi runt med varandra.

Jag minns även dom äldre i farfarsgeneration och att vi gick och knackade på för att få fika, det fanns alltid hembakta kakor. Så vi var ofta hos Ernst och Vivi på Enehagen, hos Ebba och även också hos Elsa Jernberg som bodde i fyrkanten, hon hade varit missionär i Kongo och hade mycket att berätta. Jag minns Eskil som bodde på övervåningen hos Fredrik (Eskils barnbarn) som vi också lekte med. Jag minns såklart Erik som bodde på Småkulla under några år.

Jag minns min farfar som en mysig och mjuk man, där fick vi gärna sitta i knät och han sjöng eller drog någon liten ramsa för oss barn. Alex var 81 år när jag föddes och 94 år när han gick bort. Så farfar Alex var ju väldigt gammal. Jag har många minnen med farmor och farfar då vi växte upp och bodde på Småkullavägen i Olofstorp.

Mina starkaste minnen av farfar är julen. Vi gick alltid hem till farmor och farfar på julafton och doppade i grytan. Senare på kvällen samlades vi hemma hos oss och farfar sjöng alltid och blundade till "Fröjdas vart sinne" än idag när vi sjunger den på jul så hör jag min farfar.

Farfar hade ett stort potatisland där vi alla hjälptes åt att odla potatis som sen förvarades i Småkulla ladugårds källare. Dit fick vi barn cykla och hämta potatis till middagar. Jag minns att det inte alltid var så mysigt att klättra ner i den källaren för stegen och bara hålla sig i ett rep.

Farfar blev blind sina sista år och satt hemma i sin fåtölj på övervåningen på Bergkulla. Farmor läste dagenstidning högt för honom varje dag och så älskade han att lyssna på radion. Jag minns en dag när jag kom upp för trappan och skulle hälsa på när farfar säger till mig - *vad mycket du har vuxit*. Det kändes konstigt för jag visste ju att han var blind. Då skrattar han och säger - jag hör vart din mun är så jag kan höra att du har vuxit.

Min faster Brita var väldigt slätkär. Både på sin mammas och pappas sida. Brita bodde större delen av sitt liv i Mullsjö. Hon gick under namnet FF Brita (favorit faster) hon fick inga egna barn och hon var en stor del i vår familj. När farfar dog 1985 så flyttade hon hem till farmor och Bergkulla. Hon älskade musik och att resa, vilket hon gjorde mycket av båda. Vi hade förmånen att komma varandra nära hennes sista år.

När min faster Brita gick bort 2011 så flyttade jag in på Bergkulla. Där fanns då allting kvar efter farmor och farfar som det alltid varit.

Då hittade jag massor av fotografier, tidningsurklipp, gamla brev. Jag tittade inte så mycket på det då, men sparade så mycket som jag kunde i en kartong. Det har nu varit till stor glädje i detta arbete att kunna ta fram och bevara så mycket som möjligt av vår gemensamma historia.

Jag har fått se hur våra slakten vävs samman på ett sätt som jag inte visste. Haft ett nära och underbart samarbete med min pappa Gunnar. Många timmar i telefon och nya minnen och berättelser som dyker upp.

Staffan Erenmalm som jag inte hade någon relation med tidigare har jag haft tät och jämn kontakt med. Så roligt att få lära känna honom och hans historia och framför allt hans engagemang och lyhördhet.

Jag hoppas att denna sida kommer att bli till glädje för många! Och vill tacka alla som har medverkat.

Det är allas bidrag som har gjort sidan så rik.

Vi hoppas att det kan inspirera till kanske fler minnen och bilder - alla bidrag att bevara Småkulla släktförening är välkommet.

Ellinor Bergenkull